

GEMEENSCHAPPELIJK DAKLOZENFRONT : Onze geschiedenis 1993 - 2014

Meerdere mensen vragen zich af, hoe een soort van de syndicaat van de Daklozen, is kunnen ontstaan in België en een rol heeft kunnen spelen in de re-integratie van deze personen en het erkennen van hun waardigheid in de ogen van de bevolking. Het is de Geschiedenis van de Strijd die dit Front heeft doen ontstaan en haar geloofwaardigheid heeft gegeven. Wij willen hier eer brengen aan de vele medestanders van de straat in deze strijd. Sommigen onder hen hebben nu reeds hun eeuwige thuis bereikt.

I. De Context in 1993

Daklozen in vrijheid

Tot in 1993 werd het feit van dakloos te zijn beschouwd als een misdaad. En dat, al heel vroeg in de geschiedenis van België: de wet op de landloperij werd al gestemd op 1° januari 1892. Zij liet toe van mensen op te sluiten (Merksplas) die op straat sliepen omdat ze de middelen niet hadden om zich een vast verblijf aan te schaffen.

Langzaamaan hebben de **Liga voor de Mensenrechten** en **verenigingen** die zich het lot van de Daklozen aantrokken samen met verschillende politieke partijen geprotesteerd tegen deze wet die misdadigers maakte van de armste onder ons. In de winter van 1992, ter gelegenheid van de 100^e verjaardag van deze wet hebben deze groepen een

« nacht van de straat » georganiseerd op het Muntplein te Brussel om de afschaffing te eisen van deze wet.

Dank zij deze samenwerking en het werk van parlementsleden werd deze wet afgeschaft het jaar daarop, maar zonder een echte oplossing te brengen aan het probleem. Inderdaad, deze mensen bleven op straat zonder recht op medische verzorging, noch op een financiële tegemoetkoming noch een identiteit. Ter wille van de « nationale veiligheid » eiste de Napoleontische wetgeving dat elke persoon die in België verblijft met zekerheid zou kunnen gelokaliseerd worden: zo zou hij zijn belastingen kunnen betalen of taks, en men zou kunnen eisen dat hij zijn schulden betaald. Zonder identiteitskaart zijn in België, is nog altijd een inbreuk op de wet.

Zonder identiteit, dus ook zonder enig inkomen

O.K, het is heel mooi, het is geen misdaad meer in België op straat te leven. Maar zonder logement, dus zonder wettelijke domiciliëring, heeft men geen identiteitskaart, dus ook geen inkomen, geen enkel recht: het is alsof je niet bestaat. Ik mag dan appels geplukt hebben en als ik dan word betaald met een cheque, kan ik die niet innen!

Op dat ogenblik, in januari 1993, schiet Laurette Onckelinx in haar krammen en kondigt de fameuze **Wet Onckelinx** af. Heel fier, als Minister van Sociale Zaken toentertijd, verkondigt zij dat *voor het einde van het jaar niemand meer op straat zal slapen, dat alle Belgische daklozen een bestaansminimum*

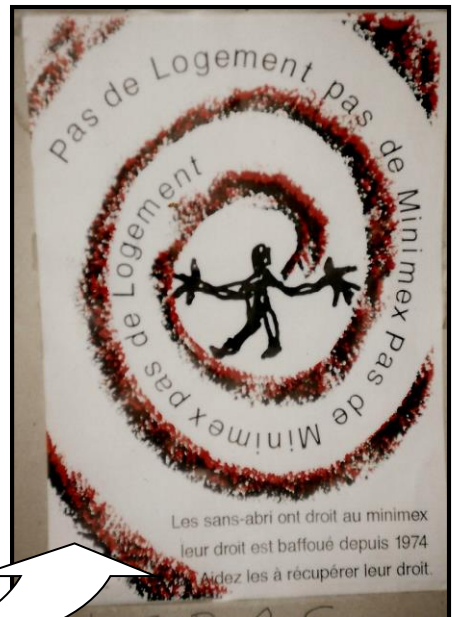
zullen ontvangen en een logement... En daarvoor kondigt zij de wettelijke mogelijkheid af om gebouwen die leeg staan op te eisen om ze ter beschikking te stellen van de daklozen.

Spijtig genoeg zal die wet met betrekking van de opeisingen nooit toegepast worden, tenzij één keer in 1998.¹

En wat dat minimuminkomen betreft, dat is de fameuze vicieuze cirkel die aanleiding gaf voor een affiche op duizend exemplaren gedrukt: **geen vast verblijf = geen domicilie = geen identiteitskaart = geen inkomen = geen vast verblijf = geen domicilie= ...**

Alain Siénart, animator achter deze actie, en Sylvie, zijn vrouw.

¹ In Philippeville, na een buitengewone manifestatie die georganiseerd werd door de Gemeenschappelijk Daklozen Front samen met *Solidarités Nouvelles* van Charleroi

II. CAVALCADE van de Daklozen in Brussel: 1993-94

Opstand van de Daklozen

De winter van 1993-94 was heel koud en in Brussel werden de treinstations de toevluchtsoorden voor deze “*papierloze, maar Belgische 100%*”. In het Noordstation overnachten een dertigtal mensen op matrassen zonder al te veel gestoord te worden. Zij hebben zich goed georganiseerd zodat er een minimum aan orde en netheid heerst. Vrienden komen hen bezoeken.

Onder hen, **Alain Siénart**, vroeger chauffeur bij *Orbem* en vroeger ook dakloos (Gedurende 6 maand overnachtte hij in zijn vrachtwagen, met vrouw en twee kinderen!). Met verschillende copies van de Wet Onckelinx in de hand en vergezelt van andere daklozen heeft hij zich naar het OCMW gegaan, om een

leefloon te krijgen. Verloren moeite. Telkens wordt hij afgewezen omdat de betrokkene geen vaste woonplaats heeft.

Met zijn vriend **José Paradès** (bijgenaamd *Speedy*) gaan zij naar de eigenaar van een woning, die een brief schrijft waarin hij zegt akkoord te gaan om een appartement te huur te geven zodat die persoon een verblijf heeft. Op één voorwaarde dat het OCMW het voorschot op de huur betaalt, zoals de wet het voorschrijft.

Het is op dit ogenblik dat voor het eerst de naam ***Compagnons du Partage*** verschijnt op een officiële brief gericht aan het OCMW van Brussel, met daarbij de brief van de eigenaar en foto's van het verblijf. *Je*

moet eraan toevoegen dat dit een VZW is die erkend is in het Staatsblad onder N° ..., zegt José. *Het is wel niet waar, maar zo zal het OCMW er meer aandacht aan geven.* Nieuwe teleurstelling: het OCMW weigert **omdat er geen geldige identiteitskaart bij is.**

Het is deze laatste weigering die de oorlog doet losbarsten tegen de OCMW's die in de illegaliteit staan, volgens de daklozen, omdat zij een beslissing van de Minister niet eerbiedigen². Het is nu augustus 1994 en de *Compagnons du Partage* en de daklozen willen de burelen van het OCMW niet verlaten in de Hoogstraat.

De politie wordt erbij geroepen, doet hen de lokalen verlaten en zij installeren zich kalm op het ruime voetpad voor het OCMW. Het weer is goed, voorbijgangers spreken hen aan en keuren hun actie goed, want verschillende onder hen zijn vroeger ook dakloos geweest. Zij brengen matrassen aan, dekens, koffie, voedsel. Tegen 23 u. roepen zij Televisie op die afkomt om hen te filmen en te interviewen. De uitleg die zij geven is duidelijk, er zijn fotokopie van de wet Onckelinx. Zij weigeren deze plaats te verlaten, zolang het OCMW niet gehoorzaamt aan deze wet. 's Anderendaags toont de TV deze actie die op deze manier gekend is in gans Franssprekend België.

² Het is maar later dat wij begrepen hebben dat de OCMW's niets anders deden dan de regels van innerlijke orde volgen en de wetten die op hen betrekking hebben, en dat wij dus hogerop moesten gaan.

Gemeenschappelijk Front : Wallonie-Bruxelles.

Deze berichtgeving heeft ook andere groepen van Daklozen wakker geschud, o.a. **Solidarités Nouvelles** in Charleroi die een antenne heeft in **Luik**, in **Bergen**, en **L.S.T. in Namen**. Zij komen de mensen in Brussel bezoeken en hebben gauw ingezien dat ze op dezelfde golflengte zitten. *Heb jij de voorzitter van het OCMW al ontmoet*, vraagt **Paul Trigalet**. *Zij willen ons niet ontvangen*, zeggen de Compagnons. *Zeer goed, wij zullen later terug komen*

met man en macht en hij zal ons dan wel moeten ontvangen, maar daarvoor moeten wij een persconferentie voorbereiden zodat het OCMMW wel zal verplicht zijn om ons te ontvangen.

De datum wordt vastgelegd, de plaats van samenkomst De datum vastgesteld, de plaats is een café in de buurt van het OCMW van Brussel, en de uitnodiging voor de persconferentie is verleidelijk voor de media.

Persconferentie gevolgd door een actie

In het café leggen twee daklozen klaar hun zaak uit. Zij hebben hun korte toespraak goed voorbereid. Hun actie? Heel eenvoudig: *wij gaan nu zodadelijk naar de voorzitter van het OCMW. – Maar jij hebt geen afspraak bij hem. – Nee,*

maar wij geraken toch binnen.

Zo gezegd, zo gedaan. Een vaste bezoeker laat weten aan de parlofoon dat hij een afspraak heeft met X... de sociaal assistente van de voorzitter. De poort gaat open en met een man of tien springen wij binnen en

gaan richting de burelen. *Wij weten dat de Voorzitter ons op dit ogenblik niet kan ontvangen, maar wij hebben tijd. Wij hebben onze thermossen en boterhammen meegebracht!*

Aangezien de pers erbij is zal er geen geweld gebruikt worden. Na aan een secretaris duidelijk uitgelegd te hebben wat onze eisen zijn, wordt een afspraak gemaakt over twee weken met het bureel van de Voorzitter. Wij hebben gewonnen! Maar ook deze afspraak zal ons geen stap verder brengen want het OCMW legt ons uit dat zij niet anders doen dan gehoorzamen aan hun eigen wetten. Wij zullen moeten aankloppen bij de Vereniging van Steden en Gemeenten en andere instanties.

Dit scenario zal zich geregeld herhalen in de loop der jaren: voorbereiding van een

ontmoeting met de betrokken overheden (OCMW, Vereniging van Steden en Gemeenten, burgemeesters, ministers...), persconferentie in een dichtbij gelegen café, gevolgd door een concrete actie. Zo is stilaan in de loop van de maanden de coalitie gegroeid tussen de ontevreden Brusselse en Waalse daklozen, die beslist hebben om de toepassing te eisen van de wet Onckelinx. Het is ook op dat ogenblik dat het **Vakbond huurders** zich aangesloten heeft bij onze actie.

Deze voorbereidingen van de persconferenties gebeurden ofwel in Namen in de lokalen van de LST, ofwel in Charleroi, en tenslotte in Brussel zelf in een lokaal dicht bij het Noordstation. Daar zouden alleen daklozen of mensen die vroeger dakloos geweest waren het woord nemen en zo concrete

voorbeelden kunnen geven. Deze coalitie overschreed de grenzen van Brussel zodat men een nieuwe naam moest kiezen. Het werd **Front Commun Wallonie-Bruxelles**. Met die naam zouden de pamfletten ondertekend worden en ook de brieven aan de Overheid en de uitnodigingen voor de persconferenties.

Deze eerste ontmoetingen met de pers werden opgevolgd in de loop van de jaren door tientallen andere. Telkens op dezelfde manier : om 11 u. samenkomst met de pers in een café dicht bij de plaats waar steeds de actie was gepland. Dit om de pers aan te lokken. Bijna altijd ging het om het binnendringen in een bureel: van de directeur van het OCMW, een burgemeester, minister, vereniging van logement... In die tijd was het nog mogelijk om een naam op

te geven en te zeggen dat wij een afspraak hadden met een bepaalde functionaris. Wanneer de deur open ging, wrongen zich een tiental mensen binnen, voorzien van thermos met koffie en brood. Wij zegden dan : *wij willen de voorzitter spreken of een andere verantwoordelijke, en wij hebben tijd : wij hebben onze picknick mee*. En omdat de pers er ook bij was zijn wij er altijd in gelukt onze grieven bekend te maken aan één of andere secretaris om dan een afspraak te krijgen, een paar weken later, om dan rustig te kunnen praten.

Twee keer per maand kwamen wij samen, in Namen, Charleroi of Brussel, om wat wij preuts noemden **Cahier des Revendications pour les CPAS** (Lastenboek voor de OCMW's). Dit zal ons wapen zijn gedurende verschillende jaren. Deze

vergaderingen waren soms nogal woelig want van de veertigtal deelnemers waren er 8 op de 10, echte straatbewoners en degelijk overtuigd! Een kostbare

hulp bij elke actie ontvingen wij van **Paul Trigalet**, van de *Solidarités Nouvelles* van Charleroi, en oud syndicalist.

Cavalcade van de daklozen in Brussel

Met dit woord **Cavalcade** (ruiterstoet) hebben de media dit ongelooflijk avontuur voor de ongeveer 19 OCMW's die de Brusselse Regio beschreven. Inderdaad, na twee maand kamperen voor het OCMW van de Hoogstraat, is het idee gegroeid om diezelfde kruistocht ook te houden voor de andere OCMW's.

En omdat tegen het einde van september de nachten beginnen koud te worden, hadden wij tenten nodig als wij het terrein wilden bezetten voor de OCMW's. *Ze hebben er bij Dokters zonder Grenzen, riep José.* Drie dagen later gingen de mannen naar de centrale van *Dokters zonder Grenzen* en

vlogen direct op de tenten die daar opgeslagen lagen, bestemd voor Rwanda (waar er burgeroorlog was) en zegden: *In Afrika is het warm, maar in België, in de winter, hebben wij die absoluut nodig.* Zij zijn dan vertrokken met twee grote militaire tenten en een twintigtal veldbedden.

Anderlecht was ons eerste doelwit na Brusselstad. Maar hier ook kregen wij voor het eerst serieuze tegenwerking van de politie toen onze mensen de tenten hadden opgetrokken op het

kleine voorplein voor het OCMW. Zij werden brutaal opgepakt voor één nacht en de tenten werden opgeslagen in een lokaal dicht bij het Noordstation. Allemaal niet erg. Na samenspraak met de andere groepen werden de tenten weer opgetrokken twee weken later om 23 u. (aflossing van de

politieteams!). Opnieuw zonder enige toelating.

Op 10 minuten is er een feeststand klaar, dicht bij de opgetrokken tenten (die stand was van te voren klaar gemaakt in een nabij gelegen straat!): muziek, barbecue en dans met een vijftigtal deelnemers die waren

afgekomen uit Wallonië en Brussel zelf. De politie aarzelt, en zo ook de burgemeester, en per slot van rekening, om 3 uur 's morgens is de zaak beklonken: de tenten mogen blijven staan op voorwaarde dat alles netjes blijft.

Dat was het begin van dit ongelooflijk avontuur dat **tien lange maanden** heeft geduurd. Na twee weken te Anderlecht, stonden wij een volle maand voor het OCMW van Schaarbeek, daarna te Etterbeek, Woluwé, Elsene, Laken...

Stilaan, bij het verlopen van de maanden en de opeenvolgende acties die goed gemediatiseerd waren, werd het onthaal door de OCMW's vriendelijker. Bepaalde OCMW's hebben zelfs toegang verleend tot hun stortbaden en gaven ook maaltijden gedurende de hele tijd van ons verblijf ter plaatse.

Front op het Koninklijk Paleis : 1994

De reden waarom de gemeentes meer en meer meewerkten en dat er bezoekers kwamen met voedsel en andere vormen van aanmoediging was de correcte manier waarop de *cavalcades* verliepen: orde, netheid, respect voor de personen.

Maar ook en vooral omdat onze eisen zeer goed

Afgedwongen dialogen

Gedurende al deze maanden volgden de vergaderingen zich regelmatig en de

gefundeerd waren en dat wij er altijd de media bij betrokken hebben en hun goede informatie gaven. Wij hebben nochtans kunnen opmerken dat bepaalde media die uit waren op sterke beelden daarom niet de meest betrouwbare waren, kwestie van berichtgeving.

politiekers werden talrijker en een concrete actie, talrijker: voorzitters van de overrompelingen van de plaats verschillende OCMW's, door enkele mensen, uitleg Federatie van de OCMW's van van onze problemen, een de Regio, de Vereniging van werkgroepen kort daarop. Steden en Gemeenten, Daarna begint de dialoog met Administratie van de plaatselijk gezag⁴, dialoog Hoofdstedelijke Regio Brussel, Minister van Sociale Zaken van Brussel, de Federale Minister van Sociale Zaken en zelfs ... het **Koninklijk Paleis**³. Wij zijn daar op de afsluiting geklauterd om te kloppen aan de voordeur en dan aan de Koningin de belofte van Minister Peeters, op dat ogenblik Minister van Sociale Zaken, aan te bieden.

Telkens was er hetzelfde scenario: goede voorbereiding, persconferentie gevolgd door

³ Een piepjonge rijkswachter die heel zenuwachtig was zegde ons dan dat de hoofdingang aan de achterkant van het Paleis was gelegen. Antwoord van Paul Trigalet: *mijnheer, wij zijn beleefde mensen. Wij gaan bij de mensen niet binnen langs de keuken!*

⁴ Nooit hebben wij een toelating gevraagd aan de Gemeentes en nooit werden wij teruggefloten tenzij één keer. Dat was aan de Beurs. Wij hadden voorzichtig enkele affiches opgehangen aan het gebouw en hebben er pamfletten uitgedeeld. Na twee uur verklaart de Commissaris: *gij hebt geen enkele toelating om te manifesteren, pamfletten uit te delen en een luidspreker te gebruiken, maar dat laten wij gebeuren. Maar de affiches op een gebouw als de Beurs moeten verdwijnen.* Als wij weigeren, verwittigt ons de Commissaris, dat hij moet gehoorzamen aan de bevelen en dat hij ons moet oppakken. Je had zijn verwondering moeten zien toen wij zegden dat wij ons niet zouden verzetten. Maar dan hebben

die altijd uitloopt op dezelfde vaststelling: ***ja, jullie hebben gelijk, maar wij kunnen er niets aan doen, de wet zou moeten veranderd worden.***

Terug naar onze bijeenkomsten om te zien wie dat hoger gezag mag zijn dat wij zouden moeten bereiken.

Deze dialogen zijn begonnen tijdens de kruistocht van de daklozen voor de OCMW's, zij zijn verder gegaan de hele tijd van de bezetting van het Château de la Solitude, en nog lange jaren nadien tot ongeveer 2006: OCMW, Vereniging van Steden en Gemeenten, Federale Ministers, administraties.

wij ook begrepen dat wij nooit meer moesten overdrijven, want de politie heeft onze mannen maar langzaam, één voor één, weer laten gaan. De leiders werden vast gehouden tot 2 u. Onze mannen waren wanhopig in de kou, op straat en zonder geld. **Dat nooit meer**, hebben wij beslist.

De meest markante ontmoeting was met **Minister Peeters**, toenmalig Minister van Sociale Zaken, in aanwezigheid van het hoofd van de politie. Deze laatste beweerde dat een politiemann nooit een identiteitskaart mocht in beslag nemen, totdat een zekere Patrick, een dakloze, hem vertelde hoe dat te werk ging. De politiechef zegt dan heel verbouwereerd: ***och ja, maar dat is geen inbeslagname, het is een administratieve afname.*** O.K., maar in feite komt het op hetzelfde neer! Zijn er daarvoor echt die twee jaar manifestaties nodig geweest opdat ze het eindelijk zouden begrijpen!!!

III. “Het Kasteel de la solitude” (eenzaamheid).

Maart 1995 tot 11 juni 1996

Bezetting van het Kasteel op 6 maart 1995

Tijdens een bijeenkomst bij de PS (SP) met de president van de Franse Gemeenschap, somt die enkele gebouwen op, die zouden kunnen opgevorderd worden door de daklozen: scholen, hospitalen en een kasteel. De jongens begonnen te dromen over dit kasteel, gebouwd door Leopold II voor zijn minnares, en Kasteel van de Afzondering genoemd. Na veel opzoekingen, ontdekten ze het in de gemeente Oudergem, langs de snelweg van Namen, bij de ingang van het Zoniënbos en dicht bij de tennisvelden. Het is een ware droom voor hen, maar een nachtmerrie voor de begeleiders, die niet wisten hoe ze een

honderdtal mensen moesten leiden in een kasteel.

Maar tijdens de bijeenkomst met de president van de PS, om de modaliteiten⁵ van de bezetting te omschrijven, begrepen ze dat er opnieuw maandenlange besprekingen, met allerlei administraties, nodig waren. Om tenslotte misschien niets te bekomen. Woedend verlaten ze de plaats en smijten **Guy Spitaels** zijn document in het gezicht. Dit neemt niet weg dat ze in

⁵ Bij die gelegenheid creëerde men drie V.Z.W.: Deelgenoten (politiek verzet); de Hand op het Hart (onthaalhuis voor daklozen); Kasteel van Solitude (beheer van de plaats)

het geheim blijven dromen en ze een strategie ontwikkelen voor een bezetting.

Een bestelwagen zou vermomd⁶ worden als een onderneming van ruitenwissen om aan het venster van de eerste verdieping te komen. De ruit breken om binnen te geraken maar een reserveruit meenemen om niet als inbrekers beschouwd te worden. Daarbij zou diezelfde dag een som van 100 fr (2,5€) op de rekening van de franse Gemeenschap gestort worden met melding: *huur van het Kasteel van de Afzondering voor de maand Maart 1994*⁷.

⁶ *Missen ruitenwissers maar wissen vlug en met kracht*

⁷ Men noemt dat kraken" à la Bolognaise", want zo worden de krakers beschouwd als huurders. Als de eigenaar hen wil buiten zetten moet hij eerst langs het Vredegerecht gaan,

Veiligheid verplicht; alle plaatselijke groepen zijn opgeroepen: LST Namen, "Solidarités Nouvelles" Charleroi/Luik, het Syndicaat van de huurders en andere vrienden. De rollen zijn goed verdeeld en in een goed voorbereide persconferentie, in een café, legt men goed uit dat geen enkele administratie de wet Onkelinx wil toepassen. Ze zijn steeds zonder identiteitskaart want zonder verblijfplaats, wat tegen de wet is. Ze nodigen dan de media uit om hen te volgen bij de bezetting van het Kasteel. Stom verbaasd, zien ze daar dat alle deuren, door een wonderbaar toeval (of een anonieme hand) geopend zijn, omwille van werken. Onnodig om het gebouw op te klauteren. De groep schiet binnen en laadt de voorraad uit: slaapmateriaal, eet- en

wat tijd vraagt en zo kan men de publieke opinie mobiliseren

afwasgerief, proviand, W.C. papier, bezems enz Een groep installeert zich op het dak en gedurende uren wordt met een luidspreker, de blijde boodschap gemeld aan de wijk, maar vooral aan de politie en de eigenaar: "*Hebt geen schrik,*

er zijn nieuwe eigenaars. We hebben geen verblijfplaats en de wet laat toe om onbewoonde percelen te bezetten. Wij zijn geen dieven, we zijn huurders en hebben het ontvangstbewijs van de storting van de huurprijs."

Begin van de Kasteelperiode

Zo begon de bezetting van een onmetelijk kasteel vanuit de jaren 1900: drie verdiepingen en drie grote en hoge zalen. Eigendom van de Franse Gemeenschap, maar al jaren onbewoond. Gelegen aan de rand van het woud, maar op korte afstand van de stad en gemakkelijk bereikbaar met de bus.

Alle zalen verkennen, de plaatsen verdelen, een keuken organiseren, de toiletten en de verwarming nagaan. Maar vooral het bezoek van de Minister eigenaar afwachten om een overeenkomst van ***tijdelijke***

bezetting te sluiten.

Dank zij de sterke bemiddeling, met respect, die de Deelgenoten zich hadden opgelegd, gedurende de cavalcade in de straten van Brussel en de steun van verschillende politieke personaliteiten, werd er een overeenkomst getekend na één maand bezetting. De Minister aanvaardt de voorlopige bezetting, maar op voorwaarde de plaatsen te verlaten, met drie maanden opzegging, in geval van verkoop of verbouwing.

Maar ze moeten branddeuren en

blusapparaten plaatsen en de elektriciteitsmeter vernieuwen. De Franse Gemeenschap, van haar kant, verplicht zich om een klein deel van de stookolie voor de verwarming te betalen. Er wordt een nationale campagne georganiseerd om fondsen te werven, om de werken te

kunnen uitvoeren volgens de eisen van de brandweer. Die bracht 300.000 fr op (meer dan 7.000 €) Heel vlug brachten mensen van goede wil: meubelen, keukengerief, kleren en eten, zodat financieel gezien, het leven mogelijk werd.

Organisatie in het Kasteel

Bijna 100 daklozen kraken het **Kasteel de la Solitude** gedurende een gans jaar. Sommige zijn domicilieert en hun rechten te herstellen met een geldige identiteitskaart

Onmogelijk om die vijftien maanden bezetting te vertellen. Het zou te lang zijn. Essentieel was de algemene vergadering van de zondagmorgen, waar de grote problemen van de bezetting werden besproken: toekenning van de plaatsen, de keukenchef, wie wel of niet in de keuken mag, bijdrage van

hen die een loon hadden, het dikwijls omdat zij de beheer van de conflicten en demogelijkheid niet hadden om tucht. De leiders van het de nodige geneesmiddelen te daklozenverzet en debetalen Daar ze zonder cavalcade in de straten van mutualiteit, noch recht op een Brussel, waren natuurlijk niet loon waren, want zonder voorbereid om het leven in identiteitskaart. Terwijl ze toch een kasteel, bezet door 50 personen, en later, na zes maanden door 100, te besturen!

Het is dan dat **Ampélio**, die reeds gedurende een tijd de Compagnons volgde, zich in het kasteel is komen vestigen. Hij slaagde erin om er wat orde te doen heersen, soms met geweld! Het moet gezegd zijn, de conflicten bedaren en de taken verdelen, was een onmogelijke taak! Inderdaad, negen op de tien personen, die er verbleven, waren getekend door het leven. Ze waren daar beland, na een lang en verschrikkelijk leven op straat, dikwijls drugs- of alcoholverbruikers. Anderen hadden fysische of psychologische gezondheidsproblemen.

Ampelio

Ontelbare keren werd het reglement van de interne orde veranderd omwille van incidenten. Meer dan een keer moest Ampélio, om drie uur 's morgens, iemand aframmelen, omdat hij teveel kabaal maakte. Hem, dan al snauwend, afvoeren tot op 10 km: "Trek uw plan, en als ge uitgeraasd zijt, kunt ge terugkomen." Nooit heeft men iemand uitgesloten, ondanks hun moeilijk gedrag. Omdat het

een gemeenschappelijke keuken was, heeft men de kok minstens tien keer moeten vervangen. De grote moeilijkheid was niet het koken, maar wie in de keuken mocht komen en er

Het leven in het kasteel

Maar de politieke strijd hield nooit op, ondanks de problemen van de bezetting. Na maanden strijd, hadden sommigen een verblijfplaats bekomen in de gemeente Oudergem. Zo bekwamen ze ook een identiteit en daarmee, eindelijk, de toegang tot de gezondheidszorg en een minimumloon of werkeloosheidsuitkering.

Het was voor iedereen een overwinning, want na een tijd, zijn diegenen die hun rechten hadden herwonnen, naar huis teruggekeerd. Het is te begrijpen want dank zij hun loon, konden zij een privé woonplaats betalen.

blijven! Tenslotte heeft men beslist dat enkel de kok, de kapitein aan boord is. Hij aanvaardt of weigert wie hij wil en wanneer hij wil, zelfs de leiders.

Dit was het bewijs dat, dankzij hun rechten, deze mensen terug in de maatschappij konden komen.

De strijd begon opnieuw, opdat zelfs op straat, deze mensen een reële identiteit zouden bekomen, en zo hun rechten. En dank zij het gebruik van de media, het goede gedrag van de jongens, moedigden enkele politieke personaliteiten de actie aan. Zodat, na een ontmoeting (natuurlijk geforceerd) met de Federale Minister, men op een akkoord hoopte: een speciaal **register voor daklozen**, opdat ze tenminste de

minimumuitkering zouden opgevolgd door enkelen. Maar het is Alain die bijna drie

Helaas, het voorbarige ontslag echter van de regering Dehaene begin 1996, maakte een einde aan onze verwachtingen. Men moest minstens twee jaar wachten om opnieuw positieve contacten te krijgen met de betrokken ministers⁸.

Het geduld heeft zijn grenzen. Om de politiciers tot actie te dwingen, begonnen enkele aanvoerders met een **hongerstaking**. Een staking

Internationale bijeenkomst : 150 deelnemers

⁸ Vanaf het ontslag, kan geen enkele wet gestemd worden. En na de verkiezingen moet men in de archieven, alle dossiers van de voorgangers gaan zoeken en dan herbeginnen om de nieuwe minister te benaderen.

weken doorging om nadien verder te doen met een "dorststaking" Hij dankte zijn leven enkel door een uitvlucht van zijn naverwanten, waardoor hij toegaf om terug eten te nemen.⁹

Maar al deze politieke acties beletten de feestelijke manifestaties niet: Kerstmis, Nieuwjaar, verjaardagen, huwelijken en vooral de internationale samenkomsten van de

Daklozen die drie volle dagen duurden. Er waren ook kampen voor jongeren die beter de armoede wilden leren

⁹ Een parlamentslid, **Paul Galland**, had een wetsvoorstel ingediend, dat echter nog niet goedgekeurd was door de Senaat.

kennen. Ook "sociale retraites" van jongeren en andere ontmoetingen.

Vlaamse inbreng: het D.A.K.

Boven : Manu, x, x, Koen Calliauw, Willy
Beneden : Philippe Decraene, Jean Herman

De meest beslissende steun aan de actie is zonder twijfel de samenwerking met een gelijkaardige groep in Antwerpen geweest. Het D.A. K. (Daklozen Actie Commissie)

Een groep van daklozen, geleid door Koen Calliauw, bekend met het kraken, bezette een residentie van het O.C.M.W., die voorzien

was voor een dertigtal personen. Het is tijdens hun persconferentie in november 1995 dat het Front werkelijk "nationaal" werd. Onze doelstellingen en strategieën waren dezelfde in de drie Regio's. We moesten onze krachten bundelen want de wetten waren federaal. Ons devies werd: "**Armoede kent geen grens**". Het Front heeft

altijd zijn samenkomsten op het Kasteel gehouden en werd sterk versterkt door het verbond met het D.A.K. Wat aan het Daklozenfront

een nationale omvang gaf die eindelijk kon dialogeren met de Federale macht.

Einde van het Kasteel: 11 Juni 1996

Maar het leven op het kasteel werd meer en meer moeilijk : diefstal van eten en materiaal, wc's verstopt, saboteren van de elektriciteit, pogingen tot brandstichting enz. Het moet van de lente '96, de beslissing gezegd worden dat naargelenggenomen, om het kasteel te de tijd vorderde, het kasteelverlaten, met drie maanden beschouwd werd als deopzegging. Iedereen zou een vuilnisbak van de nieuwe huisvesting krijgen, en maatschappij. Ze kwamen een tiental makkers vonden soms 's nachts aan, vanuitten andere plaats om te Antwerpen, Leuven of Brabant, huren, en samen in vrede te om een stomdronken dakloze leven.¹⁰ Inderdaad niemand af te laden en hem, zonder bleef ter plaatse, maar het uitleg, daar achter te laten!

Daardoor werd, in het begin Daardoor werd, in het begin brandstichting enz. Het moet van de lente '96, de beslissing gezegd worden dat naargelenggenomen, om het kasteel te de tijd vorderde, het kasteelverlaten, met drie maanden beschouwd werd als deopzegging. Iedereen zou een vuilnisbak van de nieuwe huisvesting krijgen, en maatschappij. Ze kwamen een tiental makkers vonden soms 's nachts aan, vanuitten andere plaats om te Antwerpen, Leuven of Brabant, huren, en samen in vrede te om een stomdronken dakloze leven.¹⁰ Inderdaad niemand af te laden en hem, zonder bleef ter plaatse, maar het uitleg, daar achter te laten!

Daarom begonnen de leiders zich stilaan af te vragen hoe het verder moest. Door het kasteel in te nemen, was het niet hun gedacht om een nieuwe huisvesting voor daklozen te maken. Maar een

inboedel, was een grote onderneming. Zo ook het schoonmaken ervan als van de omtrek. Drie witte containers:

¹⁰ [http://archives.lesoir.be/les-sdf-rendent-le-chateau-de-la-solitude t-19960611-Z0CR1.html](http://archives.lesoir.be/les-sdf-rendent-le-chateau-de-la-solitude-t-19960611-Z0CR1.html)

meer dan 100.000 fr (2.500 Euro) En wanneer de eigenaar (secretaris van de Minister) kwam, om de toestand van het perceel vast te stellen, bekende hij dat het kasteel er netter uitzag als voor de bezetting.

Na de sluiting, trokken een tiental deelgenoten in een huis te Seneffe, ¹¹maar ze scheiden van elkaar na twee jaar. Doordat de vereniging ontbonden was, hernam ieder zijn eigen zelfstandigheid. Tot vandaag is Ampélio steeds in Brussel en heeft hij bij en onthaal huis gewerkt in de Zennestraat. Alain Siénart en Sylvie zijn in de streek van

Malmedy en blijven er werken voor de behoeftigen, vooral in het kader van de voedselverdeling. Het Daklozenfront echter, heeft altijd zijn actie verder gezet, met hetzelfde doel: de rechten van de daklozen in wettelijk verblijf. Dus, een erkende identiteitskaart.

En gedurende al die jaren, heeft het Front nooit nagelaten, om ieder jaar, ontmoetingen van drie dagen te organiseren. Om groepen bijeen te brengen uit de drie regio's: ontmoetingen o.a. in Sivry, St Vith, Antwerpen, Leuven, La Louvière en dikwijls in Brussel

¹¹ Het is in een kapel van de gemeente dat het huwelijk van Alain en Sylvie werd gevierd, alsook dat van Ampélio en Sarah. Bruiloften, voorafgegaan door een fameuze verbranding van broeken in de straten van St Josse!

IV : GEMEENSCHAPPELIJKE DAKLOZEN FRONT + Conclusie

Gemeenschappelijk Front : Vlaanderen-Wallonië-Brussel

Op federaal niveau.

op federaal niveau. Tijdens een actie in het Paleis van Justitie bezetting van het Kasteel, en in Brussel in 2004, heeft de dank zij het verbond met de chef van het kabinet van de Vlamingen, dat het Minister van Sociale Zaken ons Daklozenfront zijn federale geluk gewenst: ***Deze keer kan de Minister er niet aan ontsnappen zonder geïnterpelleerd te worden***

Verschillende acties zijn er dan ondernomen in Antwerpen¹² en voor de OCMW van andere Vlaamse

steden, dank zij de steun van DAK. Zo werd het politiek gewicht van het Front versterkt

Stap voor stap.

De strijd en het lastig vallen van de autoriteiten die begonnen waren in de jaren 1995 zijn verder gegaan dank zij de hardnekkigheid van kleine groepen Vlaamse, Waalse en Brusselse militanten. Stuk voor stuk

¹² Onder andere de beroemde nacht in de bomen buitenkant het OCMW. Doel was tot de status van geïsoleerde en meer samenwonende stellen wanneer slapen op straat.

werden delen van wetten bekomen, maar telkens door met de vuist op de tafel te slaan en soms met ongelofelijke acties als de nacht doorgebracht op de stoep van de Eerste Minister Dehaene.

Inderdaad midden het jaar 1995, terwijl een heel constructieve dialoog begon met Minister Peeters van Sociale Zaken, veroorzaakte Minister Dehaene vervroegde verkiezingen: de regering viel! Zo dus werd al wat reeds bereikt was, gestopt en kon men slechts na twee jaar hernemen!!

Om hun woede te tonen, beslisten onze jongens om zich te installeren op de stoep van **Dehaene**. Heel de familie was afwezig, en wanneer hij om middernacht thuiskwam, gaf hij aan drie mensen van de delegatie een kop koude koffie. Maar dat was geen overwinning bekomen dank zij bezwaar om hem, de dag een regen van telefoons en van de verkiezing, door een faxen, twee jaar na de start van

onthaalcommissie, gewapend met spandoeken en plakkatens, te ontvangen. Ze boden hem in het stemlokaal een koffie aan, van drie dagen oud en gevuld met ijsblokjes! Daarvan kwamen er zelfs foto's van in de **Herald Tribune!**

Dat is het voornaamste wapen voor het Front : de Pers; en op de tweede plaats hun gerechtvaardigde eisen. We mogen toch niet vergeten dat sommige politici onze bondgenoten waren in de acties.

Ook sommige mensen uit de administratie en de ministeriële burelen hebben hun gewicht in de schaal gelegd.

Nationaal register van de Daklozen.

Dit was een eerste halve

een nieuwe regering. Opdat de overwinning, ja, maar we daklozen hun hadden niet alle gevolgen en minimumuitkering kondenteleurstellingen afgewogen. krijgen, zonder dat ze de inderdaad, dit loste het gelegenheid hadden om zich in probleem op voor het verschillende gemeenten in te leefloon, maar niet dat van de schrijven, moest het OCMW werklozen, de eerst een nationaal Register gepensioneerd. In kort, het raadplegen, om zeker te zijn probleem van zonder dat er geen dubbele identiteitskaart te zijn. Daarom inschrijving was. werd dit middel vlug

Voor het Front was het een opgegeven.

A. Eerste stap: Referentieadres

Februari 1997, een omzendbrief bepaalt dat de daklozen kunnen ingeschreven worden bij het OCMW. In juli 1998, verklaart een andere omzendbrief nader de voorwaarden, en herinnert er aan dat er ook de gelegenheid is om zich bij een fysieke persoon in te schrijven. We dachten dat het probleem opgelost was, en inderdaad, vele vrienden hadden genoten van dit middel en hun vervanginkomsten (minimumuitkering) terug gevonden.

Nochtans, in de loop van de volgende jaren, komen er meer en meer ongeruststellende berichten: vele daklozen zien dit referentieadres geweigerd want men stuurt hen van het ene OCMW naar het andere als **ping-pong balletjes**. De volgende omzendbrief was er nodig om te bepalen welke de bevoegde OCMW was: die van de gemeente waar de persoon zich gewoonlijk bevond.

B. Tweede stap in 2006

Bijna negen jaren van echt lastig vallen per telefoon of email zijn er nodig geweest om tenslotte te komen tot een omzendbrief die wat duidelijker was (zie verder) In tussentijd, dank zij nieuwe acties, had het Front nieuwe vooruitgang geboekt.

- **In 1998: publicatie door de federale administratie van de Gids voor de OCMW**, die het Front had uitgegeven in fotocopie's in 1996, opgesmukt met karikaturen van Sticky¹³ Opgesteld door de daklozen zelf, legde die gids alle rechten uit die de daklozen bezaten, en vooral de manier om zich te wenden tot de OCMW's en ze op te vorderen. Dat werd een hardnekkige strijd. Inderdaad, ondanks het bevel gegeven door de Minister, eiste de administratie om de rechten

te publiceren, maar **ook de plichten** van de Daklozen. Gelukkig waren er binnen de federale administratie mensen die het probleem van de daklozen hadden begrepen. Maar het is slechts na veel komen en gaan tussen de administratie en het Front dat eindelijk een tekst werd geplubliceerd, een gids in twee talen en in zakformaat. De eerste uitgave dateert van 2004 en is zesmaal opnieuw uitgegeven. De laatste dateert van 2012.

<p>- Aanduiding van de bevoegde OCMW: Om te weten wie de verantwoordelijke is van de dakloze: het is daar waar de dakloze gewoonlijk verblijft! Hierin ook heeft het Front verschillende malen het Brussels en Federaal parlement moeten interpellieren</p>
--

¹³ Bedankt aan dit bekende cartoonist activist.

- **Instalatiepremie¹⁴**: wanneer iemand van straat komt om zich in een huis te vestigen, heeft hij noch meubelen noch keukengerief. Daarom werd er, na vele ontmoetingen met de administratie en het kabinet van de ministers, een premie toegekend en ook gegeven.

– **Definitie van een “dakloze”**: in dezelfde omzendbrief verklaart de minister zich nader met wat hij bedoelt met “dakloze “: zelfs iemand die voorlopig gehuisvest is bij een vriend.

- **Schrappen van de oude verblijfplaats¹⁵** Dit was de omzendbrief die waarschijnlijk de meeste energie en koppigheid vereiste want het was nodig dat het Ministerie van

Binnenlandse Zaken en dat van Sociale Zaken overeenkwamen over de procedure. Inderdaad, één van de voorwaarden, waarop een dakloze kon ingeschreven worden op zijn referentieadres, bij het OCMW of bij een vriend, was dat hij geschrapt was op zijn oude gemeente. Vele OCMW's weigerden dus ook om een referentieadres te geven omwille van die reden. De persoon probeerde wel persoonlijk geschrapt te worden in zijn gemeente, maar de wet verbood dit, omdat het een beslissing is die aan de gemeenteraad is voorbehouden.

Het Front organiseerde ludieke manifestaties, interpelleerde in de publieke zittingen van het Parlement. Er kwamen enkel beloften. Het werd de taak van de secretaris om over te gaan op het lastig vallen van de federale administratie, zowel telefonisch als door brieven en

¹⁴

<http://frontsdf.be/plugins/pdf/reader.php?lng=fr&pdfdocid=1>

¹⁵

<http://frontsdf.be/plugins/pdf/reader.php?lng=fr&pdfdocid=1>

fax. Alle middelen waren goed gedurende twee lange jaren. Eindelijk, in 2006, kwam de fameuze omzendbrief **uit**, getekend door de twee betrokken ministers!

- **Leefloon als alleenstaand**¹⁶: jarenlang hebben we het opgeëist. In de jaren 1998 reeds, had het Front een “nacht in de bomen” georganiseerd, voor het OCMW van Antwerpen. Dit om aan te klagen, dat op straat, de mensen beschouwd worden als samenwonend, onder voorwendsel dat ze geen huur moesten betalen! Maar, het leven op straat is duur, want men moet alles betalen, zelfs voor de toiletten. Het is in 2007 dat het statuut van alleenstaand persoon werd aangenomen voor de daklozen.

EN VANDAAG ?

Daar zijn we nu op dit moment, want alhoewel duizenden daklozen dit werkmiddel gebruiken in België, wordt het op erg verschillende manieren uitgelegd door de OCMW's en de gemeentelijke administraties. Daarbij, verwittigen vele OCMW's de persoon niet, dat hij het recht heeft om als alleenstaand beschouwd te worden! De Brusselse Regio heeft een peiling geëindigd bij alle OCMW's en Bevolkingsdiensten van de Regio, over het gebruik van het referentieadres. Er is een positief effect, want er is een werkgroep gevormd die nu werkt om voorstellen te doen. Van haar kant schijnt het dat de Federale Dienst zich voorbereidt om een klaarder tekst te publiceren over de te volgen stappen. Als ze tenminste niet helemaal van procedure veranderen.

¹⁶

<http://frontsdf.be/plugins/pdf/reader.php?lng=fr&pdfdocid=36>

We moeten de richtlijnen laten nakomen.

Natuurlijk, ondanks de ministeriële richtlijnen en de verspreiding door de federale diensten van de Gids van de Daklozen, moest het systeem nu toegepast worden. Het Front begon toen, wat zij noemden, de Ronde van de OCMW's in België. Het was in Luik dat de tegenstand het hardst was. En enkel, na de directeur van het OCMW, buiten-de-wet verklaard te hebben, begon het OCMW om het referentieadres te gebruiken. Die informatie rondsturen, goed gemediatiseerd op lokaal vlak om het Goede Nieuws

goed te verspreiden, bracht ons naar Doornik, Bergen, Couvin, Dinant, Charleroi...

In Vlaanderen, we waren in Oostende, Gent, maar was het **Antwerpen** dat de meest hardnekkige weerstand bood, tot op de laatste jaren. In die tijd had het OCMW daar gezegd: hier, ***houden we ons niet bezig met al die documenten, we geven hen 35 euro per week, zonder te discussieren!*** Dat is vergeten, dat ze daarmee, nog altijd geen geldige identiteit hadden!

Vandaag, zelfs als de OCMW's het referentieadres gebruiken, weigeren ze meermaals om hun het statuut van alleenstaande toe te kennen, wat een verschil maakt van 240 euro per maand. En die O's voegen er aan toe: "Als die personen willen dat men de wet toepast moeten ze maar een klacht indienen bij het arbeidsrechtbank, en dan winnen ze. **Ze weten niet wat dat kost aan een dakloze om al die stappen te ondernemen!**"

Besluiten

Nu, zelfs als de vele omzendbrieven hun rechten gegeven hebben aan de daklozen met een legaal verblijf, is het werk niet geëindigd. We moeten blijven waken op de toepassing ervan. Het Front blijft manifestaties organiseren, maar niet meer van dezelfde omvang. Het zijn vooral bijeenkomsten voor de OCMW's om de mensen in te lichten over hun rechten: Oostende, Gent, Leuven, Antwerpen, Charleroi, Luik, Aarlen.

Daarentegen, is de stem van de daklozen steeds een kreet, maar het is nu veeleer binnen de officiële instanties: in plaats van te roepen op straat, komt en neemt deel aan de regionale en federale structuren. Zo is het Front regelmatig uitgenodigd door de **Dienst van de Strijd tegen de Armoede**. Hij heeft deelgenomen aan de **Federale Consultatieve Raad**

voor de Sociale Hulp. En op Brussels Regionaal niveau, is het lid van C.A. van La Strada (Brusselse Regionale Dienst tot Ondersteuning van de Daklozen) en lid van de **Consultatieve Commissie voor de Steun aan Personen** (die een grote peiling heeft gedaan naar het referentieadres in 2012)

Daarbij is het Front minstens twee keer per jaar uitgenodigd door zekere OCMW's om te beraadslagen over sommige problemen. Bij anderen nodigen ze zich gedwongen uit als het nodig is: Oostende, Gent, Ottignies, St Gilles, Antwerpen.....

Anderzijds gebeuren vele contacten langs mail of telefoon. Vele daklozen contacteren ons, wij geven hen raad welke weg te volgen, en als het nodig is schrijven we naar de OCMW's. De voorstelling "wie wij zijn" dank zij site/web, geeft gewicht aan onze stappen.

Toekomst

We zijn ten hoogste verwonderd om vast te stellen dat het werk van de militanten nog andere positieve effecten heeft gehad!

Inderdaad, verschillende grote steden hebben nu, wat zij daklozencellen noemen.

Sommige Gemeenten hebben straatwerkers die gespecialiseerd zijn voor dat werk. De SNCB en de STIB hebben samengewerkt met verenigingen van het Front om inlichtingen te geven aan hun veiligheidsdiensten. Sommige straatwerkers nemen contact met ons om informatie vergaderingen te beleggen. Tenslotte zijn er vele kleine verenigingen ontstaan.

Dit wil niet zeggen dat alles volmaakt is voor de Belgische daklozen. Maar indien de neoliberale politiek van de grote steden en de crisis minder mensen op straat zette zouden er minder mensen met legaal

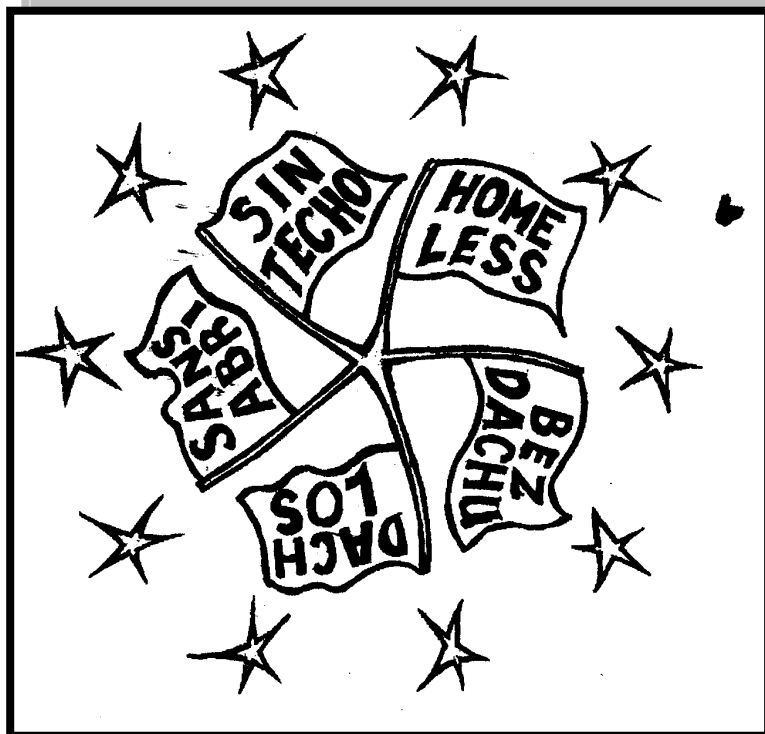
verblijf op straat belanden. De begeleidingsdiensten zouden minder overrompeld zijn. Ongelukkig is er steeds een zeker aantal van de niet gedomicilieerde slachtoffers van psychologische moeilijkheden of zijn afhankelijk van drugsproducten, wat het werk van de begeleiders erg bemoeilijkt.

Daarbij, sinds de Europese Unie tot 28 landen is uitgebreid, zijn talrijke personen van de Unie, die op zoek zijn naar een betere toekomst, het aantal daklozen in ons land komen vermeerderen. Die personen zijn natuurlijk zonder huisvesting en zonder enig recht, enkel de dringende medische zorg.

Daarom heeft de Vlaamse vleugel van het Front, voornamelijk Filip en Dominique, geprofiteerd van de Conferentie over de Europese Consensus van december 2010, om de

grondvesten te leggen van
een Europees Syndicaat van
de Europese Daklozen.

(European Homeless Union
E.H.U.) : <http://eunion-of-homeless.org/>

Het was het Front, dat in die tijd, gevraagd was door de Belgische regering, om een groot onderzoek te organiseren bij de daklozen van de E.U. Een onderzoek dat door door die Europese commissie gebruikt werd. Daar ook, behoorde het Front, tot het inrichtend bestuur van die Europese Conferentie.

Maar de mobilisatie voor zulk Europees syndicaat is natuurlijk uiterst moeilijk, gezien, niet enkel de afstanden, maar vooral de verschillende houdingen van de Staten tegenover de daklozen. Tussen Hongarije die de daklozen als strafbaar beschouwd en ze opsluit en België die ze in het Parlement uitnodigt, is het verschil enorm.

Waarschijnlijk is er meer dan twintig jaar nodig, opdat eindelijk iemand van de E.U. , en die zich in een ander land bevindt een echte identiteitskaart zou krijgen, met daarbij een inkomen van minstens 300 euro, wat onze huidige vraag is.

GIDS VOOR DAKLOZEN

DAT GAATHIER OVER
ONZE RECHTEN! IK
WIJST NIET DAT WIJ
DIE NOG HADDEN!

IK OOK
NIET!

versie september 2012

POD | Maatschappelijke Integratie
S.P.P. | Intégration Sociale

Gemeenschappelijk Daklozenfront
Vlaanderen - Brussel - Wallonië

.be

ANNEXES

1. Onze houding tegenover Organisaties die strijden tegen Armoede.

Meerdere malen hebben georganiseerd: je zal vlug we samengewerkt met merken dat die ceremonies verschillende Belgische een afleidingsmanoeuvre zijn organisaties. We blijven voor alle personen die uit de ermee samenwerken, maar maatschappij worden nooit maakten we deel uit van gesloten. Bij zo'n gelegenheid die organisaties. Waarom? mogen uitgestotenen hun Omdat, in de loop der jaren noodtoestand uitschreeuwen de Belgische regering zich het tegenover de politieke woord van de armsten heeft wereld. Er worden prachtige toegeëigend. Door die rapporten opgemaakt. Er organisaties sterk te steunen, komen voorstellen uit de bus. heeft de regering hen dan ook Een ware ontleding! Achteraf bepaalde verplichtingen echter treft de regering haar opgelegd. We twijfelen zeker eigen maatregelen. Ze kondigt niet aan de oprechtheid, de plechtig aan dat ze die toewijding van de leden, maar maatregelen heeft getroffen we zijn ook niet blind voor de nadat ze vooraf heeft rol die neoliberale politiciers geluisterd naar de stem van van ons land en van de E.U. de armste. Sommige mensen hen laten spelen. beweren dat al die Inderdaad, kijk eens naar manoeuvres en al die de **plechtige missen** die roemrijke strijdprogramma's regelmatig worden

tegen de armoede de nieuwe aan, met voorbeelden, dat opium van het volk is. politiek optreden een kwelling

Een voorbeeld hiervan: de van de armste zonder enig viering van het 10-jarig effect waren. Dit toont wel de bestaan van R.I.S., in schizofrenie van de december 2011. De neoliberale politiek aan, die administratie nodigde als bekwaam is een spreker te spreker de Engelse prof Guy betalen om, in publiek, zijn Standing uit. De prof toonde eigen politiek te bekritiszen.

2. Financies.

Tot op vandaag weigert Nogal vlug hebben we toch het Front. een V.Z.W. te zijn publieke subsidies om zijn vrijheid te bewaren. aangevraagd, gezien we het Bij de aanvang hebben we werk deden dat politiekers onze verplaatsingskosten normaal zouden moeten kunnen betalen met giften. doen. De Waalse regering, Daarna hebben 't zowel van Brussel als Boudewijnfonds en federaal, hebben ons dan ook Samenleven ons gesteund gesteund. Op vandaag is voor de 6 sessies die we enkel 'Brussel' nog bereid georganiseerd hebben met onze onkosten terug te mensen met een klein betalen. Anderen weigeren inkomen. omdat we geen V.Z.W. zijn.

3. In de tekst die vooraf gaat, de passage

“De daklozen hebben dit of d hebben” is kenmerkend voor dat gedaan tot aan wij dhet manier waarop Front

tewerk gaat. Tot 1997 waren ontmoetingen met deze vooral de “Vrienden van de mensen heeft toen iets Verdeling (Compagnons du losgeslagen in mij. In Congo, Partage)” actief. Als geconfronteerd met “secretaris”, zorgde ik voor de ondraaglijk onrecht, moest ik communicatie, de verslagen en zwijgen of ik vloog in het de opvolging. Toen de gevang. Maar hier, in mijn “Vrienden” uiteen gingen eigen land, heb ik het recht daalde het aantal militanten. mijn stem te verheffen tegen Wat mij betreft, ik was onrechtvaardige toestanden. werkelijk één van hen Twintig jaar verblijf in geworden, hoewel ik niet Neder-Congo hadden me dakloos was. geleerd klaar en duidelijk te spreken in een vreemde taal...en met een krachtige stem. Zo komt het dat ik hier stilaan de micro heb genomen tijdens manifestaties. Ik heb opnieuw geleerd nederlands te spreken.

Inderdaad, ik kwam terug na een verblijf van 20 jaar in Congo. Ik woonde in ons C.I.C.M.-huis nabij het Noord-Station. Ik had nooit Blanken zien slapen op de grond. Ik had me nooit zo'n toestand kunnen inbeelden. Ik ben naar hen toegegaan. Zij hebben me geleerd wat een O.C.M.W.is, ze spraken me over het Bestaansminimum, ze hadden het over artikels uit de Wet enz...

Op die manier werd ik me bewust van de vreselijke onrechtvaardigheid die ze ondergingen: leven zonder identiteit in België. De

Ik maakte verslagen op. Op een zekere dag werden we opgepakt aan de Beurs. Toen we vrijgelaten werden zei Patrick tot mij: “Jean, jij bent werkelijk één van ons. Wanneer jij er bent zijn we niet bang slaag te krijgen, want jij spreekt klare en duidelijke taal zonder je op te winden”.

4. Paternalisme: **NEEN** : Zelfbeschikking: **JA!**

Eisen en voorstellen uitgewerkt tijdens een bijeenkomst georganiseerd door het "Collectief tegen Uitsluitingen" in 2006.

A. Feiten.

Het leven van daklozen is ietwat verbeterd sedert een tiental jaren, dankzij hun strijdvaardigheid. Wetten werden toegepast. Er kwamen meer dienstverleningen. Toch bestaan er nog heel wat tekortkomingen, zowel in Brussel als in gans ons land. Die tekortkomingen zijn onaanvaardbaar want rijkdom en weelde die hoogtij vieren vinden moesten ze hun rechtendoor hun bagage: er zijn geen kennen. aangepaste opslagplaatsen voor

- Heel veel daklozen zijn verplicht hun toevlucht te nemen tot de grootsteden omdat ze **geen nachtverblijf vinden in het binnenland**.
- Heel veel daklozen zouden niet op straat moeten leven of ze zouden vlugger een oplossing vinden.
- Veel daklozen vinden geen hun reisgoed. nachtverblijf of opvangcentrum omwille van **het dier** dat hen gezelschap houdt.
- Vele daklozen klagen erover dat ze niet aanzien worden als volwaardige mensen: fonteinen met **drinkbaar water**, waterplaatsen en **toiletten** verdwijnen uit hun omgeving. Heel dikwijls wordt hun vrijheid van komen en gaan belemmerd
- Het gebeurt meermaals dat mensen die op straat verblijven of onstabiele personen het noorden kwijt geraken. Ze verbreken elk contact met hun sociale assistent. Zo zijn ze definitief veroordeeld tot het leven van clochards.

B. Voorstellen. Federale of gewestelijke maatregelen.

- De straf op “regeling van samenwonen” afschaffen. We herinneren er aan dat België in het jaar 2000 werd terecht gewezen door de Bevoegde Commissie van de Verenigde Naties omdat ons land de economische en sociale rechten van werklozen met de voeten trad. Onze regering moest hierin orde scheppen tegen juni 2005 , maar er is niets van in huis gekomen.

- Een soort gelijkmatige verdeling organiseren tussen steden zodat grote steden financieel gesteund worden om Daklozen op te vangen. Indien een stad met x duizend bewoners over geen nachtverblijf of opvangplaatsen beschikt, dan moet die stad een bepaalde som betalen. Deze som komt dan terecht in een gemeenschappelijke kas die grote steden met

aangepaste structuren ondersteunt.

Frankrijk heeft dergelijke initiatieven reeds doorgevoerd.

- Toegang tot openbaar vervoer vergemakkelijken.

Dit voorstel wordt reeds ten dele toegepast in Vlaanderen en Brussel, maar in Wallonië helemaal niet.

Maatregelen voor gemeenten:

- Voorlopige huisvestingen vermenigvuldigen en gemeenschappelijke verblijfplaatsen ondersteunen.

- Voorzien in voldoende openbare fonteinen met drinkbaar water, W.C.'s en waterplaatsen in de steden, grote of kleine.

Het gaat hier om eerbied opbrengen voor de armste.

- Een correcte informatie verzekeren van rechten, van middelen om die rechten te bekomen, via brochures die voor iedereen beschikbaar zijn in de post, het gemeentehuis, politiebureau enz...

- Heel wat daklozen klagen erover dat ze verplicht zijn te slapen met de klederen die ze overdag dragen. Ze beschikken niet over nachtkledij. Het gebeurt regelmatig dat zulke personen om 9 uur in de morgen op het werk of in officiële burelen moeten zijn. Ze kunnen zich niet proper en deftig aanmelden.
- Er zijn stortbaden in publieke instellingen, in onze talrijke sportzalen. Er zou nu een systeem moeten gevonden worden dat mensen in problemen, niet alleen daklozen, toelaat zich degelijk te wassen. Vandaag de dag is dat zeker geen luxe meer.
- Verblijfplaatsen voor Daklozen ondersteunen in hun opdracht hun bewoners als volwassen mensen te behandelen en niet als kinderen. Daklozen niet blijvend beschouwen als hulpbehoevende personen. De hulpcentra zouden zodanig moeten georganiseerd worden dat ze laat mogen thuis komen, dat ze actief kunnen deelnemen aan het beheer van hun verblijfplaats.
- Mensen die geleefd hebben in schrijnende armoede zouden moeten opgenomen worden in onthaalstructuren.
- Een bemiddelingssysteem organiseren zodat de betrokken persoon zijn/haar rechten kan opeisen tegenover de verantwoordelijken van het onthaalhuis.

**Afhankelijkheid is bron van geweld.
Zelfstandigheid werkt menselijke ontplooiing in
de hand.**